

for nu at vedtage Forslaget, naar vi derved kunde slippe saa nemt fra Lønningssloven, at vi slet ikke havde Noget at bestille med den. Naar det ærede Medlem derimod lidt senere hen sagde, at man ikke skulde spille de Trumfer ud, man havde paa Haanden, og som man maaske kunde benytte til at faae Ministeren til at gaae ind paa andre Forslag, vil jeg dog bede ham betænke, om det, dersom de Naagjældende trænge til en Lønningssorhøjtelse — og derved synes Alle at være enige — er rigtigt at lade dem betale for de Trumfer, man ønsker at beholde paa Haanden? Det kan det ærede Medlem dog vist ikke rigtig mene. Det ærede Medlem ansøgte en Udtræng af en tidligere Krigsminister, som advarede imod at give for høje Lønninger til unge Officerer. Den nuværende høitagtede Krigsminister har allerede udtalt sig om dette Punkt, men jeg skal ogsaa sige yderligere derom, at dersom, hvad jeg ikke veed, den daværende Krigsminister virkelig har udtalt sig saaledes uden noget Forbehold og uden at finde Støtte i andre foreliggende Omstændigheder, er der imidlertid senere kommet et Moment til, som vi paa saa mange Punkter have erkjendt, nemlig, at Forandringerne i Livsforholdene og Dygheden af at leve i det Høje maa medføre, at en Lønning af 450 Rd., som netop var tilstrækkelig i 1867, ikke kan siges at være det i 1873. Dette have vi erkjendt paa saa mange Punkter, at jeg tror, vi ogsaa kunne erkjende det her. Naar der af det samme Medlem blev reist Tvivl om, hvorvidt det virkelig med Sandhed skulde kunne siges, at Tjenesten skulde kunne lide ved disse for lave Lønninger, vil jeg dertil svare, at jeg ikke tror, der kan reises den allerringeste Tvivl om, at Tjenesten maa lide og det ikke Lidet, naar Lønningerne ere for lave. Den lider baade paa den Maade, som den ærede Krigsminister allerede har henledet Opmærksomheden paa, idet nemlig Tilgangen til disse Stillinger derved bliver for ringe, saaledes at man ikke faaar de Vacancer, der efterhaanden opstaar, besatte — og det er for Diebliffet Tilfælde i et temmelig stort Forhold — og ligeledes derved, at de Mænd, som besæde disse Stillinger, leve under et Tryk, som gjør, at de ikke kunne have tilstrækkelig Frihed og aandelig Frihed til at kunne røgte deres Kalb, saaledes som man maa forlange det af dem. Paa den Maade kan Tjenesten komme til at lide og det meget alvorligt, naar Lønningerne ere for ringe, thi Alle ville dog vistnok erkjende, at Intet er mere nedbrydende for den aandelige Frihed, end det at leve under et stadigt pekuniært Tryk. Der

er reist en Del Betænkelse ved den Udtalelse af den ærede Krigsminister, som er gjentagen af Andene, at en ung Mand ikke skulde kunne leve af 450 Rd. Lage vi Sagen ganske i Almindelighed og spørge, om et Menneſke, der har 450 Rd., ikke kan opholde Livet, kan der ikke være Hænsel om, at Enhver baade her i Salen og udenfor den vil sige: Jo, saa min Tro kan han saa; men Sagen er den, at der stilles andre Fordringer til disse Menneſker, end at de netop skulde kunne holde Livet vedlige. Man stiller store Fordringer til dem, der træve store Udgifter fra deres Side. Naar den ærede Krigsminister i sit Foredrag ved 2den Behandling sagde, at han ved at beregne en Lieutenants Beskædningsudgifter f. Ex. har gjort Regning paa, at en Uniform skal kunne vare i 2 Aar, maa jeg gjøre opmærksom paa, at det er en Kjendsgjerning, at en Uniform bliver helt opslidt i de 6 Maanedere, hvori man har Rekruter under Dresfur, og Leirtiden endogsaa tager næsten aldeles en hel Uniform. En ung Officer har altsaa ganske andre Udgifter til Beskædning end unge Menneſker i samme Alder i andre Livsstillinger, og saaledes forholder det sig paa mange forskellige Punkter. Der stilles bestemte Fordringer til Officeren, som han ikke kan frigjøre sig for, og derfor kan man sige, om ham, hvad man ikke kan sige i Almindelighed, at han ikke kan leve af 450 Rd. Jeg kan derfor kun gjentage, hvad jeg sluttede med før, idet jeg paa det Indstændigste vil opfordre til, at man stemmer for Ministerens Forslag. Skulde man have Valget imellem Ministerens Forslag og det subsidiære Forslag, der er stillet, vilde jeg ubetinget foretrække Ministerens Forslag, fordi man ved at vedtage det subsidiære Forslag vil komme ind paa mange Tilfælde, som man helst skulde undgaa, og fordi Vedtagelsen af Hovedforslaget dog ikke i finantſiel Henseende har saa overordentlig stor Betydning, at en Medsættelse til det Halve kan være af nogen Bægt for Staten. Det er imidlertid en Selvfølge, at jeg, dersom det, hvis Hovedforslaget forkastes, kommer til at foreligge Spørgsmaalet om at stemme for eller imod det subsidiære Forslag, vil stemme for dette, idet jeg hører til dem, som hellere vilde have Noget end Intet.

B. Solm: Jeg skal ikke indlade mig paa en Forhandling med den ærede sidste Taler (Anfører) om, hvorvidt 450 Rd. er nok at leve af eller ikke, thi det er Noget, jeg er bange for, vi aldrig blive enige om. Jeg kan gjerne ind-